

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Association générale de l'industrie du médicament (AGIM) ASBL (C-471/07 i C-472/07), Bayer SA (C-471/07 i C-472/07), Pfizer SA (C-471/07 i C-472/07), Servier Benelux SA (C-471/07 i C-472/07), Janssen Cilag SA (C-471/07), Sanofi-Aventis Belgium SA, uprzednio Sanofi-Synthelabo SA (C-472/07)

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État (Belgia) — Wykładnia art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.U. 1989, L 40, s. 8) — Zamrożenie cen produktów leczniczych zastosowane przez właściwe władze państwa członkowskiego — Zakres obowiązku tych ostatnich w zakresie weryfikacji co najmniej corocznie czy warunki „makroekonomiczne” uzasadniają utrzymanie tego zamrożenia — Weryfikacja ograniczona do badania kontroli wydatków na ochronę zdrowia publicznego lub potrzeby uwzględnienia skutków makroekonomicznych zamrożenia cen na przemysł farmaceutyczny?

Sentencja

- 1) Wykładni art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych należy dokonywać w ten sposób, że do państw członkowskich należy ustalenie, z poszanowaniem celu przejrzystości realizowanego przez tą dyrektywę oraz wymogów przewidzianych w tym przepisie, kryteriów na podstawie których dokonywany jest wskazany w tym przepisie przegląd warunków makroekonomicznych, pod warunkiem że kryteria te oparte są na obiektywnych i możliwych do sprawdzenia czynnikach.
- 2) Wykładni art. 4 ust. 1 dyrektywy 89/105 należy dokonywać w ten sposób, że z punktu widzenia jego treści nie jest on wystarczająco precyzyjny, by podmiot prywatny mógł powołać się na ten przepis przed sądem krajowym w sporze z państwem członkowskim.
- 3) Wykładni art. 4 ust. 1 dyrektywy 89/105 należy dokonywać w ten sposób, że państwo członkowskie może po upływie 18 miesięcy od wygaśnięcia ogólnego środka w postaci zamrożenia cen produktów leczniczych trwającego osiem lat, ustanowić nowy środek w postaci zamrożenia cen produktów leczniczych, nie przeprowadzając przewidzianego w tym przepisie przeglądu warunków makroekonomicznych.

(¹) Dz.U. C 22 z dnia 26.1.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-546/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swobodne świadczenie usług — Artykuł 49 WE — Załącznik XII do aktu o przystąpieniu — Wykaz, o którym mowa w art. 24 aktu o przystąpieniu: Polska — Rozdział 2 pkt 13 — Przysługująca Republice Federalnej Niemiec możliwość odstąpienia od art. 49 ust. 1 WE — Klauzula „standstill” — Niemiecko-polska umowa międzyrządowa z dnia 31 stycznia 1990 r. o oddelegowaniu pracowników polskich przedsiębiorstw do realizacji umów o dzieło w Niemczech — Wykluczenie możliwości zawierania przez przedsiębiorstwa z siedzibą w innych państwach członkowskich umów o dzieło z polskimi przedsiębiorstwami na wykonywanie wykonywania prac w Niemczech — Rozszerzenie istniejących w dniu podpisania traktatu o przystąpieniu ograniczeń dotyczących dostępu pracowników polskich do niemieckiego rynku pracy)

(2010/C 63/04)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Traversa i P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller, M. Lumma i C. Blaschke, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: M. Dowgielewicz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 49 WE i załącznika XII (lista, o której mowa w art. 24 aktu przystąpienia: Polska) rozdział 2 (Swoboda przepływu) pkt 13 aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. 2003, L 236, str. 875) — Wykładnia i stosowanie przez krajowe organy administracyjne umowy z dnia 31 stycznia 1990 r. między rządem Republiki Federalnej Niemiec i rządem Rzeczypospolitej Polski o delegowaniu pracowników polskich przedsiębiorstw do realizacji umów o dzieło — Wykluczenie możliwości zawierania z polskimi przedsiębiorstwami umów o dzieło na roboty podlegające wykonaniu na terytorium Niemiec przez przedsiębiorstwa z siedzibą w innych państwach członkowskich — Rozszerzenie ograniczeń obowiązujących w momencie podpisania

traktatu o przystąpieniu, dotyczących dostępu polskich pracowników realizujących umowy o dzieło („Werkvertragsarbeitnehmer”) do niemieckiego rynku pracy.

Sentencja

- 1) Interpretując w swojej praktyce administracyjnej termin „przedsiębiorstwo drugiej strony” użyte w art. 1 ust. 1 Umowy między rządem Rzeczypospolitej Polskiej a rządem Republiki Federalnej Niemiec o oddelegowaniu pracowników polskich przedsiębiorstw do realizacji umów o dzieło sporządzonej w dniu 31 stycznia 1990 r., zmienionej w dniach 1 marca i 30 kwietnia 1993 r., jako „przedsiębiorstwo niemieckie”, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 49 WE.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska i Republika Federalna Niemiec pokrywają własne koszty.
- 4) Rzeczpospolita Polska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 stycznia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht Düsseldorf — Niemcy) — Seda Küçükdeveci przeciwko Swedex GmbH & Co. KG

(Sprawa C-555/07) (¹)

(Zasada niedyskryminacji ze względu na wiek — Dyrektywa 2000/78/WE — Ustawodawstwo krajowe dotyczące rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę, nieuwzględniające okresu zatrudnienia ukończonego przed osiągnięciem wieku 25 lat do obliczania długości okresu wypowiedzenia — Uzasadnienie środka — Uregulowanie krajowe sprzeczne z dyrektywą — Rola sądu krajowego)

(2010/C 63/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesarbeitsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Seda Küçükdeveci

Strona pozwana: Swedex GmbH & Co. KG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landesarbeitsgericht Düsseldorf (Niemcy) — Wykładnia zasady

niedyskryminacji ze względu na wiek i dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, str. 16) — Uregulowanie krajowe z zakresu rozwiązywania umów o pracę przez pracodawcę określające okresy wypowiedzenia wydłużające się stosownie do okresu zatrudnienia i wykluczające uwzględnianie okresów zatrudnienia ukończonych przez ukończeniem przez pracownika 25 roku życia

Sentencja

- 1) Wykładni prawa Unii, a dokładniej zasady niedyskryminacji ze względu na wiek skonkretyzowanej w dyrektywie Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, należy dokonywać w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie istnieniu przepisu krajowego takiego jak w sporze przed sądem krajowym, który przewiduje, że okresy zatrudnienia ukończone przez pracownika, zanim osiągnął on wiek 25 lat, nie są uwzględniane przy obliczaniu długości okresu wypowiedzenia stosunku pracy.
- 2) Na sądzie krajowym, przed którym zawisł spór między jednostkami, spoczywa obowiązek zagwarantowania przestrzegania zasady niedyskryminacji ze względu na wiek skonkretyzowanej w dyrektywie 2000/78 poprzez niestosowanie, w razie potrzeby, jakichkolwiek sprzecznych z nią przepisów prawa krajowego, niezależnie od przysługującego mu w wypadkach wskazanych w art. 267 akapit drugi TFUE uprawnienia do zwrócenia się do Trybunału w trybie prejudycjalnym o wykładnię tej zasady.

(¹) Dz.U. C 79 z 29.3.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 stycznia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Transportes Urbanos y Servicios Generales, SAL przeciwko Administración del Estado

(Sprawa C-118/08) (¹)

(Autonomia proceduralna państw członkowskich — Zasada równoważności — Skierowana przeciwko państwu skarga o stwierdzenie odpowiedzialności odszkodowawczej — Naruszenie prawa Unii — Naruszenie krajowej konstytucji)

(2010/C 63/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo